

РЕШЕНИЕ

№ 5782

гр. София, 31.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 10.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **3422** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по искова молба от Д. И. Н. от [населено място], срещу Агенция Митници за заплащане на обезщетение в размер на 9000,00 лева, представляващи 10 брутни възнаграждения за периода 10.12.2009г. до 10.10.2010г., ведно със законната лихва от момента на подаване на исковата молба.

Ищецът се позовава на влязло в сила на 05.05.2011г. решение № 6250 от 05.05.2011 г. по адм. дело № 9490/2010 г. по описа на Върховния административен съд на Република България, с което е отменена като незаконосъобразна заповед № 8594 от 18.11.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници, с която на основание чл. 106, ал. 1, т.2 от ЗДСл. е прекратено служебното правоотношение на ищеца.

Ищецът твърди, че за периода 10.12.2009г. до 10.10.2010г. е бил без работа, за който факт представя като доказателство препис от служебна книжка № 2609 от 26.10.2007г., издадена от Агенция Митници – София и препис от трудова книжка № 44/04.02.1988г., издадена от З. С. – [населено място].

В съдебно заседание ищецът се представлява от адвокат Д., който поддържа исковата молба. На основание чл. 214, ал.1 изр. 2 от ГПК, от страна на ищеца е направено искане за изменение на иска в посока намаление, като същият да се счита за предявен за сумата от 6600,00лв.

Ответната страна – Агенция Митници, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й. оспорва иска на Д. И. Н. за изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител като неоснователен и недоказан. Счита за недоказано обстоятелството, че ищецът е останал без работа за процесния период.

Поддържа възражение за прихващане, съгласно изложеното в писмения отговор на исковата молба. Ответникът се позовава на обстоятелствата, че съгласно заповед № 8594/18.11.2009 г. за прекратяване на служебното правоотношение на Д. Н. е разпоредено на същия да се изплати обезщетение на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, в размер на една брутна заплата за неспазен срок на предизвестие, което е реално изплатено – представен е разплащателен фиш № 1 от декември 2009г. С разплащателен фиш за месец март 2010г. на Д. Н. е изплатено обезщетение в размер на две брутни работни заплати, на основание чл. 106, ал.2 от ЗДСл. Общият размер на изплатените обезщетения, на основание чл. 106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл е 1385,08лв., с която сума ответникът счита, че следва да бъде направено прихващане.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата претенция.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна: Със Заповед № 8594/18.11.2009г., издадена от директора на Агенция Митници е прекратено служебното правоотношение на Д. И. Н. от длъжността старши инспектор в митница С., Регионална митническа дирекция - П.. С решение № 1362 от 2010г. на Административен съд – София град, по адм. дело № 400, по описана съда за 2010г. е отхвърлена жалбата на Д. И. Н. срещу заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. Цитираното решение е отменено с решение № 6250/05.05.2011г. на Върховния административен съд на Република България, по адм. дело № 9490, по описана съда за 2010г., като е отменена и заповед № 8594/18.11.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници. Решението е влязло в законна сила на 05.05.2011г. Със заповед № 3072/27.06.2011г., издадена от директора на Агенция Митници Д. Н. е възстановен на заеманата длъжност старши инспектор в митница С..

Между страните не се спори, че към датата на издаване на заповед № 3072/27.06.2011г. за възстановяването на длъжността старши инспектор в митница С., размерът на основното месечно възнаграждение за длъжността е в размер 550,00 лв. Същото е видно от съдържанието на представената заповед № 3072/27.06.2011г., издадена от директора на Агенция Митници. От съща е видно и, че допълнителното месечно възнаграждение за прослужено време от 20г. е в размер на 20%. По този начин се получава брутен размер на възнаграждението (основно плюс допълнително), в размер на 660,00лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим. След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира искът за основателен, по следните съображения:

В разглеждания случай е приложим текстът на разпоредбата на чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител, в редакцията преди изменението, обн. ДВ бр. 38/2012г., в сила от 01.07.2012г. Правото на обезщетение поради незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение възниква към момента на окончателната отмяна на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение. В случая, това е 05.05.2011г., датата, на която е постановено решение № 6250 на Върховния административен съд, по адм. дело № 9490/2010г. Следователно, правото на обезщетение по реда на чл. 104, ал.1 от ЗДСл е възникнало за Д. И. Н. преди

изменението на разпоредбата, съобразно действащите към този момент правила относно размера на обезщетението.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл (ДВ, бр. 95/2003г.), когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за времето, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай по отношение на Д. И. Н. е налице първата хипотеза - не е заемал друга държавна служба или длъжност по трудово правоотношение за периода 10.12.2009г. до 10.10.2010г. Наличието на тази материалноправна предпоставка се установява от събраните по делото писмени доказателства: от служебна книжка № 2609 от 26.10.2007г., издадена от Агенция Митници – София и препис от трудова книжка № 44/04.02.1988г., издадена от З. С. – [населено място]. Неоснователни са възраженията на ответника за недоказаност на посочената материалноправна предпоставка. Излагат се съображения, че е възможно ищецът да е работил по граждански договор или да е бил самоосигуряващо се лице. Тези твърдения са недоказани. Ищецът е представил доказателства, с които се установява липса на ангажираност по трудово и служебно правоотношение за периода 10.12.2009г. до 10.10.2010г. В случай че ответникът твърди, че ищецът е получавал възнаграждения, за същия е била налице възможност да представи доказателства за установяване на твърденията. Такива доказателства не са посочени и представени.

Безспорно е установено, че заповед № 8594/18.11.2009г., издадена от директора на Агенция Митници, по силата на която е прекратено служебното правоотношение на Д. И. Н. е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила съдебно решение. През целия период, посочен в иска ищецът не е бил зает по трудово или служебно правоотношение. Искът е основателен за периода от десет месеца с оглед императивната разпоредба на чл. 104, ал. 1, изр. 1 от ЗДСл, от 10.12.2009г. до 10.10.2010г.

Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят е посочил brutната заплата на служителя към момента на признаването на прекратяването на служебното му правоотношение за незаконосъобразно. Безспорно е между страните, че brutното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност, към датата на признаване на уволнението на Д. Н. за незаконно е в размер на 660,00лв. и съответно brutното възнаграждение за периода от десет месеца възлиза на сумата 6600,00лв.

Съгласно допуснатото от съда изменение на иска с определение от 10.10.2012г., претендираната сума по иска е в размер на 6600,00 лева, като в случая претенцията следва да бъде уважена изцяло.

Настоящата инстанция намира за неоснователно направеното от страна на ответника възражение за наличие на основание за прихващане, предвид изплатените на ищеца обезщетения по реда на чл. 106, ал.2 и чл. 106, ал.4 от ЗДСл. В Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното

правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителят е останал без работа поради незаконно уволнение. Обезщетенията по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл не могат за се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати служебното му, правоотношение, а обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона. В този смисъл е и Решение № 2220/14.02.2011г. на Върховния административен съд на Република България, постановено по адм. д. № 6630/2010г., по описа на съда.

С оглед изхода на спора и направеното от ищеца искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва бъде осъдена да заплати на ищеца сумата в размер на 700,00 (седемстотин) лева, представляваща направени по делото разноски, изразяващи се в платено възнаграждение за адвокат. Неоснователни са възраженията за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При материален интерес от 6600.00лв. размерът на минималното адвокатско възнаграждение по Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 514,00лв. Съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/09.07.2004г. в случаите на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. В конкретния случай трикратният размер е 1542,00лв., поради което претендираното възнаграждение от 700,00лв. не се явява прекомерно.

Водим от горното, Административен съд - София-град, I отделение, 16 състав,
РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Д. И. Н., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 6600.00 лв. (шест хиляди и шестстотин) лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба - 02.04.2012г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Д. И. Н., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 700.00 лв. (седемстотин) лева, представляваща направените във връзка с делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаване на препис от съдебния акт.

Административен съдия: